

"মৰমৰ সন্তানসকল-বৰ্তমান সময় তোমালোক সকলোৰে বানপ্ৰস্থ অৱস্থা হয়,তোমালোকে এতিয়া বাণীৰ পৰা মুক্ত হৈ ঘৰলৈ যাব লাগে,সেয়ে পিতাক মনত পেলোৱা।

*প্ৰশ্ন:- ২১ জনম সুখ পোৱাৰ বিধি কি ?

*উত্তৰ:- ৬৩ জন্মৰ ভক্তি। যিজনে প্ৰথমে প্ৰথমে শুদ্ধ ভক্তি কৰিছিল অৰ্থাৎ যিয়েইবহুত পুৰণা আৰু অনেক জন্ম ভক্তি কৰিছে তেওঁলোকেই এতিয়া জ্ঞান লয়, তেওঁলোকেই ২১ জন্মৰ সুখ প্ৰাপ্ত কৰিব। এতিয়া তোমালোকৰ ভক্তিৰ পাঠ সম্পূৰ্ণ হল। ভগৱানে তোমালোকক ভক্তিৰ ফল দিব আহিছে। ভক্ত, ভগবান হব নোৱাৰে।

*গীত:-হে মাতৃ সকল তোমালোকেই সকলোৰে ভাগ্য বিধাতা....

ওম শান্তি। সন্তানসকলে মাতৃৰ মহিমা শুনিল। এতিয়া মাতৃকতো ভগৱান কব নোৱাৰি কিয়নো ভগৱানক পিতা বুলি কোৱা হয়-পৰমপিতা। এতিয়া পিতা আছে যেতিয়া মাতৃও নিশ্চয় থাকিব। মাতৃক বহুতে মানে। মাতৃ আছে যদি পিতাও থাকিব। মাতৃয়ে নিজক ভগৱান বুলি কব নোৱাৰে। এতিয়া যুক্তি ধাৰণা কৰিব লাগে। জগত অস্বাৰ কিমান মহিমা আছে। এনেকৈ নকয় ভগৱান বা পিতা সৰ্বব্যাপী হয়। নহয়, যেতিয়া মাতা-পিতা কোৱা হয় তেন্তে সন্তানো থাকিব লাগিব। যদি সৰ্বব্যাপী হয়, তেন্তে সকলো ভাগৱানেই হ'ল। তেন্তে ভক্তও থাকিব নোৱাৰে। সকলো ভাগৱানেই হয় যদি সকলো আত্মাই পিতা হৈ গ'ল। মাতৃতো নাথাকিল। এইটো বৰ ভালকৈবুজিব লগীয়া কথা হয়। তোমালোকে জানা কোনো আত্মাই নিজকে ভগৱান বুলি কব নোৱাৰে। ভক্তই যদি কয় আমি ভগৱান হও তেন্তে মাতৃ সিদ্ধ হব নোৱাৰে। আৰু ভক্তইতো পুনৰজন্ম লয়। ভগৱানে পুনৰজন্ম লব নোৱাৰে। এনেকুৱাতো নহয় ভগৱানৰ নিজৰ শৰীৰ আছে। এই সৰ্বব্যাপী জ্ঞানৰ ওপৰত ভালকৈ বুজাব লাগে। ভক্ত সকলৰ কাৰণে ভগৱান লাগিব ন। বহুতো ভক্ত আছে, ভাই আৰু ভনী সকলো ভক্ত হয়। আত্মাই কয় এই সময়ত মই ভক্তিৰ পৰা মুক্তি পালোঁ। আকৌ আত্মাই কব এতিয়া মই পিতাক পালোঁ, সেয়ে মই জ্ঞানমৰ্গত আছো। আত্মাই জ্ঞান শুলে। ভক্তহেতো পুনৰ জন্ম লয়, ভগৱানেতো পুনৰজন্ম লব নোৱাৰে। এইটো তেওঁৰ নিজৰ শৰীৰ নহয়। এইটো সকলোৱে জানে-পাঁচতন্ত্ৰৰ শৰীৰ লৈ ভগৱান জন্ম লব নোৱাৰে, তেওঁতো পৰৰ কায়াত প্ৰৱেশ কৰে। এওঁলোক ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰো সূক্ষ্মলোকৰ বাসিন্দা হয়। সেয়ে সকলো কথা ভালৰীতিৰে বুদ্ধিত বহোৱাব লাগে। আত্মাই কয় মই এটা পুৰণা শৰীৰ এৰি বেলেগ এটাত প্ৰৱেশ কৰো ইয়াতটো অকস্মাত সৰু বা ডাঙৰ শৰীৰ এৰি দিয়ে। কিন্তু তাতটো পুৰা আয়ুস হোৱাৰ পাছত বুজি উঠে এতিয়া পুৰণা শৰীৰ এৰি নতুন লব লাগিব। সেয়ে এই জ্ঞান আত্মাত আছে ন। আত্মাই পুনৰ জন্ম লয়। পৰমাত্মাৰ কাৰণেতো নকয়। ব্ৰহ্মা-বিষ্ণু-শংকৰকো পৰমাত্মা কোৱা নহয়। তেওঁলোক সূক্ষ্মলোকৰ বাসিন্দা বাবাতো মূলবতনৰ বাসিন্দা। আৰু কোনেও বুজি নাপায় যে পৰমাত্মা মূলবতনৰ নিৰ্বানধামত থাকে। নিৰ্বানধাম অৰ্থাৎ সেয়া বাণীৰ পৰা মুক্ত ধাম সেয়ে বানপ্ৰস্থি নাম ৰখা হৈছে। বাণীৰ পৰা উপৰাম হবলৈ ৬০ বছৰ বয়সৰ পাছত যেতিয়া বুঢ়া হয় তেতিয়া বানপ্ৰস্থি লয়। ইয়াততো তোমালোকে সৰু-ডাঙৰ সকলোৱে বুজি পোৱা যে আমি সকলো এতিয়া বানপ্ৰস্থি হওঁ। আত্মায়ে কয়-মই বাণীৰ পৰা উপৰাম স্থিতিলৈ যাব বিচাৰো। আত্মাক পুৰুষ বুলি কোৱা হয়। যেতিয়া শৰীৰলৈ আহে তেতিয়া আত্মায়ে কয় এই সময়ত মই পুৰুষ বা স্ত্ৰীৰ শৰীৰ পাইছো। সেয়ে আত্মাই এতিয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থালৈ যাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। আত্মাক পুৰুষ বুলি কোৱা হয়। মাতৃসকলে কেতিয়াও বানপ্ৰস্থ নলয়। কিন্তু ইয়াত বাবাই বুজাই যে আত্মা পুৰুষ হয়। তোমালোক সকলো আত্মাৰ এতিয়া বানপ্ৰস্তৰ সময়। এতিয়া সকলো উভতি যোৱাৰ সময়। মই তোমালোক সকলোকে লৈ যাবৰ কাৰণে আহিছো সেয়ে এতিয়া মোক যদি মনত পেলোৱা মোৰ ধামলৈ আহি যাব। সৰ্বশক্তিমান পিতায়েহে কব পাৰে। সন্ন্যাসী সাধুৱে পুত্ৰ-পুত্ৰ বুলি সম্বোধন কৰি কথা কব নোৱাৰে। পিতাৰ জ্ঞান কাৰো ওচৰত নাই। সুধাচোন ভগৱান কত আছে ? তেতিয়া কব সৰ্বব্যাপী হয়। ভগৱানৰ প্ৰকৃত জ্ঞান কাৰো ওচৰত নাই সেয়ে ভক্তি কৰি থাকে ভগৱানক পাবৰ কাৰণে। কিন্তু কেনেকৈ আৰু কেতিয়া পাব ? এইটো কোনেও নাজানে। বাবায়ৈ কৈছে কুটিত কোনোবায়ৈহে মোক চিনি পায়। মনুষ্যটো সৰিয়হৰ দৰে বহুত আছে। ইয়াৰ ভিতৰত যোনেই বহু দিন আতৰি আছিল তেওঁলোকেই আহি মোক চিনি পাব আৰু পিতাৰ পৰা আশীষ লব। তুমি বুজাব পাৰা যে এই সময়ত সকলো ভক্ত

হয়। আশা কৰি থাকে আমি ভগৱানৰ পৰা ভক্তিৰ ফল পাম। যদি তোমালোকে সকলো ভগৱান হোৱা তেন্তে ভক্তটো কোনো নাথাকিব। যদি তুমিয়ে ভগৱান হোৱা বাকী তোমাক কি লাগে ? ভক্তসকলেই আকৌ ভগৱানক পাব। নিজকে ভগৱান বুলি কোৱা-এইটো এক ঠাণ্ডা, ইয়াতকৈ ডাঙৰ ঠাণ্ডা একো হ'ব নোৱাৰে। আল্লাৰ পৰাতো আমি স্বৰ্গৰ সুখ ল'ব বিচাৰো। তুমি আকৌ কোৱা মই আল্লা হওঁ; এইটো কেনেকৈ হ'ব ? আল্লাতো সকলোতকৈ ডাঙৰ। এইটো ভালকৈ বুজিব লগীয়া কথা। কেতিয়াও কোনেও নিজকে আল্লা বা ভগৱান বুলি ক'ব নোৱাৰে। পিতা সকলোৰে এজনে হ'ব। এনেকৈ বহুতে কয় পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপী হয়। আৰে, তুমি ভগৱান হোৱা, মই কেতিয়াও নামানো। আমি ভক্ত হওঁ।

প্ৰেমিকা হওঁ সেই এজন প্ৰেমিকৰ। এজন পৰমাত্মাকেই পৱিত্ৰ বনাওতা(পতিত-পাৱন) বুলি কোৱা হয়।

তুমি বুজাব পাৰা যে তোমালোকৰ পূৰ্বপুৰুষ সকলে কৈ আহিছে ৰচয়িতা আৰু ৰচনাৰ কোনো অন্ত নাই। তুমি তেন্তে নিজকে ৰচয়িতা বুলি কেনেকৈ ক'বা ? বীজৰ অন্ত নাই কেতিয়াও হ'ব নোৱাৰে। বৃক্ষক বে-অন্ত বুলি কয়। ইমানবোৰ পাত আদি গনিব নোৱাৰি। এটা বীজৰ পৰা কিমান ঠাল-ঠেঙুলী,পাত আদি ওলায়। তুমিতো চৈতন্য কথাও কোৱা আৰু কৰ্মও কৰা। সকলোতকৈ বেছি মহিমা মানুষ্যৰে হয়। বাবায়ৈ কৈছে মই আহি সন্তানসকলক গোটেই সৃষ্টি চক্ৰৰ মহিমা বুজাও। এইখন অনাদি নাটক হয়। নাটকৰ অনুসৰি কৰ্ম কৰি যোৱা। তোমালোক বাবাৰ সন্তানসকল স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা কিয়নো তেওঁ স্বদৰ্শচক্ৰধাৰী হয়। তোমালোক আত্মা সকলক সন্মুখত বঢ়ায় নিজৰ নিচিনা বনাই আছে। তোমালোকে সৃষ্টিৰ আদি মধ্য অন্তৰ বিষয়ে জানা। তোমালোকে নতুন সৃষ্টিৰ কাৰণে, নতুন ধৰ্মৰ সৃষ্টিৰ বাবে নতুন কথা শুনি আত্ম-পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা, যি জনে এই সৃষ্টিকো পৱিত্ৰ বনাই দিয়ে। তোমালোককো নতুন জীৱন দিয়ে। নতুন সৃষ্টিত আকৌ নতুন যুগ স্বৰ্গৰ হ'ব। এতিয়া নৰকৰ সংসাৰ। তোমালোক নৰকৰ পৃথিৱীত আছে। এতিয়া পৰমপিতা পৰমাত্মা আহি তোমালোকক স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী বনাইছে। এই সকলোখিনি কথাই নতুন হয়, ধাৰণা কৰিবলগীয়া। কিন্তু ধাৰণা সকলোৰে নহয়। ধাৰণা হলেহে আনন্দত মতলীয়া হৈ থাকিব। গৃহস্থ ব্যৱহাৰত সেই ভাৱনাতে থাকিব লাগে। স্ত্ৰী অথবা পুৰুষ-সকলো স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী ইয়াতে হ'ব লাগিব। বাকী সকলোৰে ভোজা(হাত) দুখনেই হয়। মনুষ্যই যি ৮৪ জনম লয়, তেওঁলোকৰতো ৪ খন ভোজা হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকে এনেকৈ কেতিয়াও নুশুনা যে শংকৰৰ ১০০ বা ১০০০ ভোজা আছে। ব্ৰহ্মাৰ ভোজা দেখুৱা হয়। চাৰি ভোজাধাৰী ব্ৰহ্মাৰ ওচৰত গ'ল, হাজাৰ ভোজাধাৰীৰ ওচৰত গ'ল। ব্ৰহ্মাৰ সন্তান বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। তেন্তে কিমান ভোজা হৈ যাব ? প্ৰজাপিতা হয় ন। সৃষ্টি ৰচিচে যেতিয়া বহু ভোজাধাৰী হয়। বাকী কোনো মনুষ্যৰ ৪-৬ ভোজাধাৰী হ'ব নোৱাৰে। সূক্ষ্মলোকত একো নাই। এই সকলোখিনি বাবায়ৈ বুজাই আছে। কৈছে যে তেওঁ(ব্ৰহ্মাবাবা)বহুত শাস্ত্ৰ পঢ়ি, গুৰু কৰিছিল। সেয়া হৈছে ভক্তিমাৰ্গ। তোমালোকৰ ভক্তিৰ অভিনয় শেষ হ'ল। তোমালোক সৰ্বসম্পন্ন হয়। প্ৰথমৰ পৰা তোমালোকেই সকলোতকৈ বেছি ভক্তি কৰিছা। ভক্ততো এই সময়ত বহুতে আছে। তোমালোকটো কেইজনমানহে সন্তান হয়। বাবাই কৈছে-ময়ে তোমালোকক সাক্ষাৎকাৰ কৰাও। কোনো ভক্তই স্মৰণ কৰে, তেওঁলোককো সাক্ষাৎকাৰ কৰাও। তোমালোকেইতো সত্যপ্ৰধান ভক্তি কৰিছা। তাৰ বিনিময়ত ২১ জন্মৰ তোমালোকে সুখ পোৱা। কিমান বুজিবলগীয়া কথা সেয়ে নতুন যি সকল আহে তেওঁলোকক প-প্ৰৱ পুৰণ কৰোৱা হয়। প-প্ৰৱ বহুতে ভাল-তোমাৰ গুৰু কোন ? গুৰু কৰিছা যেতিয়া ভক্ত হ'ল। ন। তোমালোক ভগৱান হোৱা যদি গুৰু কিয় কৰিলা ? ভগৱানে ভগৱানক গুৰু কেনেকৈ বনাব। ভক্তই ভগৱানক পাবৰ কাৰণেহে গুৰু কৰিব। তুমি ভগৱান নিজে যদি হোৱা। বাকী গুৰুৰ পৰা কি বৰ্ষা ল'বা ? বহুত যুক্তিৰে, ৰসিকতাৰে বুজাব লাগে। সদায় নতুন-নতুন কথা বুজোৱা হয়। মল্ল-যুদ্ধত বহুত কাইদাৰে যুঁজে। কোনফালৰ পৰা প্ৰতিদ্বন্দ্বিক বশ কৰো, মাৰো।

মনুষ্যই আদি দেৱ ব্ৰহ্মাক মহাবীৰ বুলি কৈ কথাষাৰ মৰহাই দিলে। কোনোৱে মহাবীৰক হনুমান বুলি কয়,কিয়নো হনুমানে মহাবীৰতা দেখুৱাইছে। ক'ত সেই মহাবীৰ আকৌ তেওঁৰ নাম পৰন-পুত্ৰ ৰাখিলে। আদি দেৱটো ব্ৰহ্মা হয়, আৰু মনুষ্য হয়। জগত অম্বাও মনুষ্য হয়। ইমান ভোজা আদি ক'ত আছে। মাতৃৰ ইমান ভোজা আছে যদি আমাৰো হ'ব লাগিছিল। আচৰিত কথা হয়। এনেকৈ হ'ব নোৱাৰে, সকলোৰে ধাৰণা কৰি জ্ঞানৰ সেই ৰাগীত থাকিব। নম্বৰ বেলেগ বেলেগ। সেই সংসঙ্গ বোৰত কোনো এনেকুৱা কথা নাথাকে। এইখনটো স্কুল হয়। নম্বৰ অনুযায়ী সন্তান। কাৰোবাৰ মায়াক ধুমুহা আহিল আৰু ঢলি পৰিল সেয়ে ব্ৰাহ্মণৰ মালা বনাব নোৱাৰি। বিজয় মালা যেতিয়া হ'ব তেতিয়া

সেইডালক ৰুদ্ৰমালা কোৱা হব। তোমালোক ৰুদ্ৰ শিৱবাবাৰ সন্তান হোৱা। ৰুদ্ৰ যজ্ঞ ৰচনা কৰোঁতে ৰুদ্ৰৰ চিত্ৰ ডাঙৰকৈ বনাই। বাকী সৰু সৰু শালগ্ৰাম বনাই পূজা কৰে। বাবাকে গৃহ্য কথাবোৰ শুনাই আছে। যিবিলাক সেৱাধাৰী সন্তান হয় তেওঁলোকৰ ভালকৈ ধাৰণা হব আৰু বুজাব পাৰিব। ইয়াতো বৰ সহজ হয়। আমি আত্মা হওঁ। কৈ থাকে ভাই-ভাই হওঁ। আত্মা সকলোৱে ভাই-ভাই হয়। ভাই-ভাই বুলি কৈ আকৌ নিজৰ মাজতে কাজিয়া কৰে। যেতিয়া কোৱা ভাই-ভাই হওঁ, আকৌ পিতা-পিতা বুলি কেনেকৈ কোৱা ? সকলো ঈশ্বৰ বুলি কেনেকৈ কৰা ?

সকলো ভগৱান ভাই-ভাই কেনেকৈ হব ? তেওঁতো সকলো আত্মাৰ বেহদৰ পিতা হয়। কিমান সহজ কথা হয়। তোমালোকে জানা যে ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন সৃষ্টিৰ স্থাপনা হয়। আকৌ লাহে-লাহে বাঢ়ি যায়। একৰ পৰা দুই, দুইৰ পৰা চাৰি হয়। এনেকৈ বৃদ্ধি হৈ গৈ থাকে। সচাকৈ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আছে যদি তেন্তে নিশ্চয় নতুন সৃষ্টিৰ ৰচনা হব ন। জগতপিতা, তেওঁ হয় ৰচনা কৰোঁতা। তোমালোকক ৰচনা কৰিছে। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা নতুন প্ৰজাৰ ৰচনা কৰে অৰ্থাৎ পুৰণা সকলক নতুন বনায়। মনুষ্যয়ে আকৌ ভাৱে সাগৰত আহত-পাতত আহে। ঠিক আছে তেওঁক আকৌ কোনে ৰচিলে ? এইটো বাবাকে বহাই বুজাই যে নতুন প্ৰজা কেনেকৈ ৰচনা কৰে ? তাত স্বৰ্গত গৰ্ভত যেন ক্ষীৰসাগৰত আৰামত বহি আছে। সেই সময়ত কোনো জ্ঞান নাথাকে। শাস্ত্ৰবোৰত কেনেকুৱা কথা লিখি দিলে ! প্ৰলয়ো ডাঙৰ আৰু সৰু দেখুৱাইছে। তেওঁলোকে কয় প্ৰলয় হয়। বাবাই কৈছে প্ৰলয় কেতিয়াও নহয়। মই আহো ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ভাৰতখনক দুৰ্দশাগ্ৰস্থৰ (পতিত)পৰা পৱিত্ৰ বনাবলৈ। পতিত জগতখনত মই আহিব লগীয়া হয়। তোমালোকে জানা কল্প কল্প তোমালোক সন্তানসকলে ভাৰতখনক পতিতৰ পৰা পাবন বনোৱা। এজন এজনক ভুঁ-ভুঁ কৰি। সকলো বিকাৰী পাপী। বাবা পতিতক পাবন বনাওঁতা, বাবা হয় পতিত পাবন, তেওঁৰ দ্বাৰা আমিও বিশ্ব সেৱাত নিমিত্ত হৈছো। আমিও পৱিত্ৰ হও আৰু আনকো বনাওঁ।

মাতা-পিতা আৰু বাপদাদাৰ অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তান সকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মাৰ পিতাৰ আত্মিক সন্তান সকলক নমস্কাৰ।

*ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-

- ১) এই চিৰস্থায়ী(বনে-বনাই) নাটকৰ মতে চলি থাকিব লাগিব। জ্ঞানৰ স্মৰণ কৰি স্ব-দৰ্শন চক্ৰধাৰী হব লাগিব। সদাই আনন্দত থাকিব লাগিব।
- ২) ভক্ত সকলক ভগৱানৰ সত্য পৰিচয় দিব লাগিব। পথভ্ৰষ্ট হোৱাৰ পৰা বচাব লাগে। ব্ৰহ্মা বাবাৰ সোঁ-হাত হৈ বিশ্ব সেৱাত নিমিত্ত হব লাগে।

*বৰদান:- অখণ্ড স্মৃতিৰ দ্বাৰা বিঘ্নক বিদায় দিওতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা।

সংগম যুগ বিঘ্নক বিদায় দিয়াৰ যুগ হয়, যাক আধা কল্পৰ কাৰণে বিদায় দিয়া হ'ল আকৌ আহিব নিদিবা। সদায় মনত ৰাখিবা আমি বিজয়ী ৰত্ন হওঁ,মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হওঁ-এই স্মৃতি অখণ্ড থাকিলে তেনে শক্তিশালী আত্মাৰ সন্মুখত মায়াৰ বিঘ্ন আহিব নোৱাৰে। বিঘ্ন আহিলে আকৌ নাইকিয়া কৰিলা তেন্তে অখণ্ড অটল কোৱা নাযায়, সেয়ে সদায় শব্দৰ ওপৰত মন দিয়া। সদায় মনত ৰাখিলে সদাই নিৰ্বিঘ্ন থাকিবা।

*গ্লোপান:- ঈশ্বৰীয় সেৱাত নিজক সমৰ্পণ কৰায়ে বাপদাদাৰ আৰ্শীবাদ লোৱা।